

Arrest

nr. 205 571 van 29 juni 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46 / 1
8000 BRUGGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Oekraïense nationaliteit te zijn, op 5 april 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 22 maart 2017 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 mei 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 juni 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 22 maart 2017 werd een administratief verslag vreemdelingencontrole opgesteld naar aanleiding van 2 processen-verbaal wegens zwartwerk.

Op 22 maart 2017 nam de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Diezelfde dag nam de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris ook een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod voor de duur van 3 jaar (bijlage 13sexies).

Deze beslissing vormt de bestreden beslissing.

Zij is gemotiveerd als volgt:

“(…)

Aan de Mevrouw:

naam: K.

voornaam: M.

geboortedatum: [...]1992

geboorteplaats: I.

nationaliteit: Oekraïne

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 22.03.2017 gaat gepaard met dit inreisverbod

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

■ 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de Belgische autoriteiten om haar aanwezigheid te melden.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor zwartwerk. (PV AN.68.L8.001090 van de politiezone van PZ Brasschaat.)

Gezien het karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene bezit geen arbeidskaart/beroepskaart. (PV AN.68.L8.001090 van de politiezone van PZ Brasschaat).

Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Gezien het karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.

(…)”

2. Onderzoek van het beroep

Verzoekster voert in haar enig middel de schending aan van artikel 74/11 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht, van het redelijkheidsbeginsel en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna verkort het EVRM).

Zij verschaft de volgende toelichting:

“II.1.1. Artikel 74/11, §1 Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Art. 74/11.[1 § 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen : 1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of; 2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd. [2 De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien : 1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden; 2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.]2 De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”

II.1.2. Artikel 74/11, §1, tweede lid stelt dat een inreisverbod van maximum drie jaar opgelegd kan worden.

Artikel 74/11 voorziet immers maar in de mogelijkheid voor de verwerende partij om een inreisverbod op te leggen en geenszins in een verplichting voor verwerende partij om dit effectief (en ten allen tijde) te doen.

Door louter te verwijzen naar deze wettelijke mogelijkheid verduidelijkt de verwerende partij dan ook geenszins waarom zij een dergelijke maatregel met een dergelijke ernstige impact meent te moeten nemen.

In die zin maakt de bestreden beslissing geenszins duidelijk dat zij rekening houdt met de specifieke omstandigheden eigen aan het dossier van verzoekende partij.

II.1.3. Ten tweede stelt artikel 74/11, §1, tweede lid dat het inreisverbod van maximum drie jaar betreft.

In casu stelt de verzoekende partij zich op het standpunt dat de thans bestreden beslissing de materiële motiveringsplicht schendt. Nergens uit de bestreden beslissing blijkt waarom verwerende partij op quasi automatische wijze een inreisverbod van 3 jaar oplegt. Verwerende partij haalt aan dat voor een vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan. Verzoekende partij begrijpt niet hoe dit een inreisverbod van 3 jaar kan verantwoorden. Verzoekende partij heeft evenmin voordien een bevel om het grondgebied te verlaten ontvangen. Er werd haar zelfs niet de mogelijkheid gegeven om – na de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – vrijwillig België te verlaten. Zij werd immers onmiddellijk opgepakt en opgesloten in het gesloten centrum. Er werd verzoekende partij zelfs niet de kans gegeven om haar persoonlijke situatie uiteen te zetten. Zij heeft hier immers een Poolse vriend met wie zij een serieuze relatie heeft en een gezinsleven wens uit te bouwen. Door een inreisverbod zouden zij voor een onredelijk lange tijd gescheiden worden van elkaar.

Het enige wat verwerende partij stelt aangaande het termijn van 3 jaar is het volgende:

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Gezien het karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.

Er wordt verzoekende partij aldus een inreisverbod van 3 jaar opgelegd – het maximum – zonder dat verzoekende partij enige eerdere bevelen niet zou hebben nageleefd, laat staan feiten zou hebben gepleegd die de openbare orde schaden!

In die zin maakt de bestreden beslissing geenszins duidelijk dat zij rekening houdt met de specifieke omstandigheden eigen aan het dossier van verzoekende partij bij het opleggen van de duur van het inreisverbod.

Het is bijzonder onzorgvuldig om haar zondermeer een inreisverbod van drie jaar op te leggen.

II.2.4 Tenslotte stelt verwerende partij dat er een PV zou zijn opgemaakt omdat verzoekende partij betrapd zou zijn op zwartwerk.

Verzoekende partij ontkent dit ten stelligste. Zij was een bij een vriendin, wanneer de politie met geweld het pand binnendrong en naar haar papieren vroeg. Verzoekende partij was er helemaal niet aan het werken. De winkel was zelfs niet eens open!

Verzoekende partij vraagt zich af of het bewuste PV ten hare laste, waar naar de thans bestreden beslissing verwijst, wel degelijk in haar dossier zit.

Verzoekende partij vraagt zich dan ook af of er hier enig stuk van terug te vinden is in haar dossier, dat essentieel is om de legaliteit van de bestreden beslissing te kunnen verifiëren.

Het is voor verzoekende partij onmogelijk om de legaliteit van de bestreden beslissing na te gaan zonder over het bewuste stuk te beschikken waaruit zou blijken dat verzoekende partij wel degelijk een PV heeft. Het is namelijk het "kroonstuk" waarop de bestreden beslissing gebaseerd is.

Indien het stuk niet in het administratief dossier zit, stelt verzoekende partij zich dan ook noodgedwongen op het standpunt dat het PV nooit is opgesteld en verzoekt uw Raad om de bestreden beslissing te vernietigen.

Verzoekende partij merkt op dat zij nooit vervolgd of veroordeeld is geweest voor enig crimineel feit.

Het is duidelijk dat verwerende partij het dossier van verzoekende partij niet (grondig) heeft onderzocht en ten onrechte overgegaan is tot het opleggen van een inreisverbod van 3 jaar.

II.1.5. Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet vormt geen verplichting 'krachtens' dewelke "automatisch" een inreisverbod wordt uitgevaardigd ten aanzien van verzoekende partij.

Artikel 74/11 voorziet immers maar in de mogelijkheid voor de verwerende partij om een inreisverbod op te leggen en geenszins in een verplichting voor verwerende partij om dit effectief (en ten allen tijde) te doen.

Door louter te verwijzen naar deze wettelijke mogelijkheid verduidelijkt de verwerende partij dan ook geenszins waarom zij een dergelijke maatregel met een dergelijke ernstige impact meent te moeten nemen.

De verwijzing naar artikel 74/11 §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet is dan ook verkeerd.

De beslissing gaat gepaard met een inreisverbod van drie jaar. Waarom direct gekozen wordt voor de 3 jaar, wordt geenszins verduidelijkt.

Verzoekende partij begrijpt de thans bestreden beslissing dan ook niet.

II.1.6. De verwerende partij zal zich wellicht pogen te verdedigen door er op te wijzen dat zij ter zake over een discretionaire bevoegdheid beschikt.

Zulks wordt uiteraard niet betwist door de verzoekende partij – integendeel, die bevinding maakt integraal deel uit van de juridische stelling van de verzoekende partij.

Net omdat er ter zake sprake is van een discretionaire bevoegdheid, en niet van een gebonden bevoegdheid, dient de verwerende partij te motiveren waarom zij quasi automatisch voor een termijn van twee jaar kiest en niet voor een mindere termijn van 1 jaar.

Immers, indien de verwerende partij ter zake niet over een discretionaire bevoegdheid zou beschikken – zoals de verwerende partij dus zelf aangeeft – maar het automatisch uit de Wet zou volgen dat er ALTIJD een inreisverbod wordt opgelegd van 2 jaar, dan zou zich ter zake geen enkele

motiveringsprobleem stellen, dan zou verwerende partij “door de Wet gebonden zijn” en in het kader van zo’n gebonden bevoegdheid niet hoeven te motiveren.

Gezien de verwerende partij echter zelf aangeeft ter zake over een ruime discretionaire bevoegdheid te beschikken, geeft zij zelf aan, aan strenge motiveringsvereisten te zullen moeten voldoen.

Immers: hoe groter de discretionaire bevoegdheid van het bestuur, hoe strenger de motiveringsplicht wordt opgevat. De omvang van de motiveringsplicht is immers evenredig met de omvang van de discretionaire bevoegdheid waarover de verwerende partij ter zake beslist.

Ter zake is die discretionaire bevoegdheid echt ruim: de verwerende partij kan variëren 0 jaar tot drie jaar.

Gezien de verwerende partij dus inderdaad kan kiezen voor een termijn van 3 jaar (zulks wordt uiteraard niet betwist) dan dient zij ook te motiveren waarom dit zij doet. Verwerende partij kan niet voordoen alsof de termijn van 3 jaar als het ware automatisch uit de wet volgt, om zich daarna te verschuilen achter haar discretionaire bevoegdheid, discretionaire bevoegdheid die haar toch noopt tot enige motivering ter zake.

II.1.7. Gezien de verwerende partij zelf aangeeft dat zij over de discretionaire bevoegdheid beschikt om al dan niet een inreisverbod te geven gaande van een termijn van 0 tot 3 jaar, dient zij te motiveren waarom zij net voor de termijn van 3 jaar kiest en niet voor een minder lange termijn.

De verwerende partij moet met andere woorden - bij het bepalen van de duur van het inreisverbod een - evenredigheidstoets in acht nemen. Dit betekent dat de duur van een inreisverbod moet worden bepaald aan de hand van de relevante omstandigheden van het geval. Bovendien moet de duur van het inreisverbod evenredig zijn aan het doel of de reden tot oplegging ervan.

Ter zake wenst verzoekende partij nog te verwijzen naar het RvV-arrest nr. 92 111 d.d. 27 november 2012.

(...)

Uw Raad was mening dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze heeft gehandeld om het maximale termijn van drie jaar op te leggen zonder enig onderzoek naar en motivering omtrent de specifieke omstandigheden. Een schending van de materiële motiveringsplicht werd aangenomen.

II.1.8. Ten overvloede wordt gewezen op artikel 11 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven, dat uitdrukkelijk bepaalt:

“ Artikel 11 – Inreisverbod

(...)

2. De duur van het inreisverbod word volgens alle relevante omstandigheden van het individuele geval bepaald, en bedraagt in principe niet meer dan vijf jaar. De duur kan meer dan vijf jaar bedragen indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de nationale veiligheid.

(...)”.

De duur van een inreisverbod dient geval per geval te worden beoordeeld en gemotiveerd, volgens de specifieke omstandigheden eigen aan het individuele geval.

II.1.9. Het is bijgevolg ten overvloede duidelijk dat het thans opgelegde inreisverbod op niet pertinente (leest: niet draagkrachtige) wijze werd gemotiveerd en dus een schending vormt van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, artikel 74/11, §1 Vreemdelingenwet en artikel 3 EVRM.

Het middel is ernstig en gegrond.”

Waar de verzoekende partij verwijst naar de schending van artikel 3 van het EVRM, zet zij geenszins op concrete wijze uiteen op welke wijze de bestreden beslissing voormeld artikel zou schenden zodat dit middelonderdeel onontvankelijk is. Ten overvloede blijkt uit het administratief dossier dat verzoekster zelf afstand heeft gedaan van haar procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming.

In de mate dat de verzoekende partij verwijst naar artikel 11 van de richtlijn 2008/15/EG (Terugkeerrichtlijn) moet erop gewezen te worden dat deze richtlijn in Belgisch recht werd omgezet met de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (BS 17 februari 2012). De verzoekende partij laat met haar theoretisch betoog na uiteen te zetten op welke manier zij meent dat voormeld artikel 11 niet of slecht zou zijn omgezet. Zij kan zich dan ook niet nuttig op deze bepaling beroepen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vervolgens vast dat de verzoekende partij zich beperkt tot een hoofdzakelijk theoretische uiteenzetting. De verzoekende partij betoogt dat artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet maar in de mogelijkheid voorziet om een inreisverbod op te leggen en geenszins in een verplichting om dit effectief (en ten allen tijde) te doen. Door louter te verwijzen naar deze wettelijke mogelijkheid verduidelijkt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris naar de mening van de verzoekster dan ook geenszins waarom hij een dergelijke maatregel met een dergelijke ernstige impact meent te moeten nemen. Zij meent dat de bestreden beslissing geenszins duidelijk maakt dat rekening wordt gehouden met de specifieke omstandigheden eigen aan haar dossier.

De Raad stelt vooreerst vast dat in de bestreden beslissing wordt verwezen naar artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1°, van de Vreemdelingenwet, het feit dat de verwijderingsbeslissing waarmee het inreisverbod gepaard ging niet voorzag in een termijn voor vrijwillig vertrek. De gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris motiveert hierbij dat de verzoekende partij zich niet heeft aangemeld bij de Belgische autoriteiten om haar aanwezigheid te melden en dat de verzoekende partij op heterdaad betrapt werd op zwartwerk, en verwijst naar een nummer van een proces-verbaal van de politiezone Brasschaat. De gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris stelt hierbij dat gezien het karakter van deze feiten kan afgeleid worden dat de verzoekende partij door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. De gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris geeft ook aan dat de verzoekende partij niet in het bezit is van een arbeidskaart/beroepskaart. De Raad stelt verder vast dat er ook wordt gemotiveerd omtrent de duur van het inreisverbod. De gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris zet uiteen dat gezien het karakter van deze feiten kan worden afgeleid dat de verzoekende partij door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden, dat zij niet heeft getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden. De gemachtigde besluit dat gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde een inreisverbod van 3 jaar proportioneel is.

Zodoende wordt door de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris, in tegenstelling tot wat de verzoekende partij voorhoudt, wel degelijk verduidelijkt waarom een inreisverbod werd opgelegd, evenals waarom een termijn van 3 jaar werd opgelegd, en toont de verzoekende partij niet aan dat door louter te verwijzen naar de wettelijke mogelijkheid een inreisverbod zou zijn opgelegd of de verwijzing naar artikel 74/11, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet “*verkeerd*” zou zijn.

Waar de verzoekende partij stelt dat zij voordien geen bevel om het grondgebied te verlaten heeft ontvangen, blijkt uit de bestreden beslissing niet dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris zijn motivering hierop zou hebben gestoeld. Een onmiddellijke vrijheidsberoving blijkt evenmin uit de bestreden beslissing.

Waar de verzoekende partij meent dat er geen rekening werd gehouden met de specifieke omstandigheden eigen aan haar dossier, verwijst zij, wat de concrete elementen betreft, naar een Poolse vriend met wie zij een serieuze relatie heeft en een gezinsleven wenst uit te bouwen. De Raad stelt evenwel vast dat de verzoekende partij haar betoog geenszins staft. Evenmin toont zij aan op welke wijze zij de gemachtigde op de hoogte zou hebben gebracht van de relatie en voormelde wens, hetgeen op geen enkele manier blijkt uit het administratief dossier, zodat hem niet kan worden verweten ermee geen rekening te hebben gehouden, laat staan erover niet te hebben gemotiveerd. De verzoekende partij kan dan ook niet worden gevolgd waar zij stelt dat de bestreden beslissing niet

duidelijk maakt dat met de specifieke omstandigheden eigen aan haar dossier rekening wordt gehouden bij het opleggen van de duur van het inreisverbod.

In de mate dat de verzoekende partij de schending van de hoorplicht zou aanvoeren, wijst de Raad erop dat het vervullen van de hoorplicht hoe dan ook slechts zin heeft voor zover het horen van de betrokkene de overheid informatie kan opleveren die haar behoedt voor een vals beeld van de feiten of die haar appreciatie van de feiten kan beïnvloeden (RvS 21 juni 1999, nr. 81.126). Met andere woorden kan het niet voldoen aan de hoorplicht slechts dan tot de vernietiging van de aan de verzoekende partij opgelegde nadelige beslissing leiden indien zij bij het vervullen van haar hoorrecht informatie kan aanreiken op grond waarvan de gemachtigde had van de bevoegde staatssecretaris kunnen overwegen om deze nadelige beslissing niet te nemen dan wel een minder nadelige beslissing te nemen. Hoger werd echter reeds vastgesteld dat de verzoekende partij in haar verzoekschrift hiertoe geen enkel concreet element staft.

De verzoekende partij verwijst naar de stelling van de gemachtigde dat er een proces-verbaal zou zijn opgemaakt omdat zij betraapt zou zijn op zwartwerk en betoogt dat zij dit ten stelligste ontkent. Zij zet uiteen dat zij bij een vriendin was wanneer de politie met geweld het pand binnendrong en naar haar papieren vroeg, en dat zij er helemaal niet aan het werken was. De winkel was zelfs niet open, aldus de verzoekende partij. Uit het administratief verslag van 22 maart 2017 blijkt het volgende: *“Uitdrijving uit handelspand (afhaal thais restaurant). Bij aankomst bemerken wij een vrouw die de vloer aan het poetsen is. Wanneer wij visueel zichtbaar zijn aan de voorzijde van het pand (glazen deur) wandelt de vrouw weg richting de keuken (uit ons zicht). Per slotenmaker betreden wij het pand waarna wij de vrouw aantreffen in de bergruimte van het handelspand. Haar verklaringen interpreteren wij als volgt: ze is alhier aan het werken als poetsvrouw [...]. Meer details wenst zij niet kenbaar te maken”*. Met haar betoog, dat zij niet staft, toont verzoekster niet aan dat deze vaststellingen, waar de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op steunde, niet correct zijn.

De verzoekende partij vraagt zich af of *“het bewust PV ten hare laste”*, waarnaar de bestreden beslissing verwijst, wel degelijk in haar dossier zit, of er hier enig stuk van terug te vinden is, en stelt dat het voor haar onmogelijk is de legaliteit van de bestreden beslissing na te gaan zonder over het bewuste stuk te beschikken, waaruit zou blijken dat zij wel degelijk een *“PV”* heeft. Zij meent dat dit namelijk het kroonstuk is waarop de bestreden beslissing gebaseerd is. De verzoekende partij geeft verder aan dat, indien het stuk niet in het administratief dossier zit, zij zich noodgedwongen stelt op het standpunt dat het *“PV”* nooit is opgesteld, dat thans geen enkel stuk wordt voorgelegd dat de bestreden beslissing kan staven, zodat deze dient te worden vernietigd.

De Raad stelt vast dat zich in het administratief dossier onder meer een administratief verslag bevindt met nummer *“57956562”* waarin wordt verwezen naar het zwartwerk en het nummer van het proces-verbaal. Derhalve blijkt zowel uit het administratief dossier als uit de bestreden beslissing dat een verslag in die zin werd opgesteld door de politiediensten. De verzoekende partij maakt dan ook niet duidelijk op grond waarvan zou moeten aangenomen worden dat dit *“PV”* niet zou bestaan, terwijl zowel uit de bestreden beslissing zelf als uit het administratief dossier blijkt waarop het verslag betrekking heeft en welk nummer het heeft. Waar de verzoekende partij opmerkt dat zij nooit vervolgd of veroordeeld is geweest voor enig crimineel feit, merkt de Raad op dat het tegendeel niet blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing en deze stelling geen afbreuk doet aan deze motieven.

Waar de verzoekende partij meent dat er geen rekening werd gehouden met de specifieke omstandigheden eigen aan haar dossier en dat de duur van een inreisverbod geval per geval dient te worden beoordeeld, herhaalt de Raad dat in de bestreden beslissing concreet wordt ingegaan op de situatie van de verzoekende partij en merkt de Raad nog op dat de verzoekende partij nalaat op concrete wijze toe te lichten met welke (andere) specifieke omstandigheid er geen rekening zou gehouden zijn. Zodoende kan de verzoekende partij met verwijzing naar artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet niet voorhouden dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris *“automatisch”* of zonder verduidelijking een inreisverbod van 3 jaar heeft opgelegd, en toont zij, gelet op bovenstaande vaststellingen, niet aan dat niet werd gemotiveerd waarom een termijn van 3 jaar wordt opgelegd of dat de duur van het inreisverbod niet evenredig is met het doel of de reden tot oplegging ervan. Waar de verzoekende partij meent dat niet wordt verduidelijkt waarom direct gekozen wordt voor *“de 3 jaar”*, terwijl zij nog nooit vervolgd of veroordeeld is geweest voor enig crimineel feit en aangeeft de bestreden beslissing niet te begrijpen, stelt de Raad vast dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris uitdrukkelijk heeft geoordeeld dat *“gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, (...) een inreisverbod van 3 jaar*

proportioneel (is)". Met haar betoog omtrent de discretionaire bevoegdheid, waarin zij het overigens verkeerdelijk heeft over een termijn van 2 jaar, met loutere algemene beweringen en de aangehaalde rechtspraak van de Raad, waaraan in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde kan gehecht worden, slaagt de verzoekende partij er niet in de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen.

In de mate dat zij met haar kritiek blijkt geeft van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, nodigt het onderzoek van deze andere beoordeling de Raad uit tot een opportuniteitsonderzoek, hetgeen echter niet tot zijn bevoegdheid behoort. De Raad benadrukt dat hij niet bevoegd is zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. De verzoekende partij toont met haar betoog niet aan dat het opleggen van een inreisverbod met een termijn van 3 jaar kennelijk onredelijk zou zijn of zou steunen op verkeerde feitelijke gegevens.

Een schending van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht en van het redelijkheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Het enig middel is deel onontvankelijk, deels ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig juni tweeduizend achttien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES